

بسم الله الرحمن الرحيم

Odun ve Kıvılcım

Henry Kissinger şöyle diyor: Odunlar sessiz çoğunluktur, kıvılcımlar ise İslami projeyi taşıyanlardır ve Batı, kıvılcımların odunlarla buluşmasını engellemelidir. Batı'nın, Müslümanların kendilerinin bile farkında olmadığı şeyleri nasıl fark ettiğine ışık tutmak istiyorum; nitekim Batı, toplumu bir kitle olarak inceliyor; Batı'nın istihbarat teşkilatları, araştırma merkezleri, üniversiteleri, dışişleri bakanlıkları, kamuoyu araştırma şirketleri ve medyası var ve her şeyin kendi liderliği altında kalması için bunlardan her birinin farklı yönlerini ve farklı hedeflerini inceliyor.

“Odun”, günlük gerçekliğini yaşayan ve siyasi ve fikri olarak hareketsiz olan çoğunluktur. “Kıvılcım” ise; bir proje taşıyan ve durağanlığı harekete dönüştürebilecek bir bilince sahip olan kesimdir.

İşte çelişki de buradadır: Zira bir Müslüman bir kriz içinde yaşadığını bilebilir ancak neyin bu durgunluk haline son verebileceğini her zaman fark edemiyor; işte onun düşmanı da tam olarak bu noktayı incelemektedir.

Batı'nın asıl korkusu Müslümanların çokluğundan değildir, zira çoğunluk zaten mevcuttur; sadece Müslümanların kalplerinde İslam'ın var olmasından da değildir, zira bu da yüzyıllardır vardır; aksine asıl korku; imanın bireysel bir duygudan kolektif bir bilince, kolektif bir bilinçten bir projeye ve bu projeden de ümmeti harekete geçirebilecek toplumsal bir güce dönüşmesidir. İşte onlar gücün nerede yattığını biliyorlar, biz ise bazen nerede yattığını bile bilmiyoruz!

En ilgi çekici olanı ise odunun, projeden etkilenebilir bir hale gelmesi için baştan itibaren projenin tüm ayrıntılarına ikna olmuş olmasına gerek olmamasıdır; aksine İslami bir kimliğine, zulüm hissine, değişime yönelik psikolojik bir hazırlığa ve üzerinde baskı kuran bir gerçekliğe sahip olması yeterlidir; ardından kıvılcım gelir ve bu duygulara bir açıklama, bir yön ve bir gaye kazandırır. İşte burada fikrin neden silahtan daha tehlikeli olduğunu anlıyoruz; çünkü bir fikir uygun bir toplumsal ortam bulduğunda, bütün bir ümmetin düşünme biçimini değiştirebilir.

Şaşırtıcı olan ise, düşmanlarımızın ümmetimizin doğasını bizden daha iyi anlıyor olmalarıdır; zira onlar, sorunun Müslümanların az olmasından ya da İslam'ın hayatlarından tamamen yokluğundan kaynaklanmadığını, aksine bu ümmetin muazzam bir insan kitlesine sahip olduğunu, fakat bu kitlenin enerjisini bir araya getirip yönlendirecek bir proje olmadan yaşadığını biliyorlar.

Ama onların korkuları, kıvılcım odunla buluşursa ne olacağında somutlaşıyor. İşte o zaman mesele, artık fikri taşıyan bir birey ya da değişimden söz eden bir grup olmaktan çıkar. Burada fikir toplumsal bir harekete, sessizlik de bir eyleme dönüşür ve güç dengeleri değişir. Belki de bu yüzden ümmetin düşmanları, ümmet ile proje sahipleri arasındaki yolu kesmeye her şeyden daha çok hırs gösteriyorlar; çünkü onlar o buluşma anından korkuyorlar, biz ise o anın gücünü henüz kavramış değiliz!

Şunu belirtmek gerekir ki Batı, bu korkuyu tarihi ve Kerim Rasulümüz Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in metodunu incelemesi nedeniyle edinmiştir; zira Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem Mekke'de, bazı fertleri iman eden, etkilenen ve hayata bakışları değişen bir toplumla karşı karşıyaydı; ancak İslam o aşamada henüz egemen siyasi ve toplumsal bir güç hâline gelmemiştir.

Peki Allah'ın Rasulü Sallallahu Aleyhi ve Sellem ne yaptı? Tüm ümmetin değişmesini beklemedi ve insanlar henüz hazır değil ve gerçeklik bizden daha güçlüdür demedi; aksine İslami fikri net bir şekilde taşıdı, onu taşıyacak bir cemaat kurdu ve bu fikirle insanların mefhumlarını ve ölçülerini değiştirdi; ardından davet, güç ve kuvvet ehliyle buluşana kadar nusret talep etme aşamasına geçti; böylece devlet kuruldu.

İşte burada, bugün Batı'nın anladığı gibi anlamamız gereken bir tablo ortaya çıkıyor ki bu da; projenin sahipleri ve fikrin taşıyıcıları kıvılcım ve ümmet de odunlardır. Ancak kıvılcım tek başına yeterli olmadığı gibi odun da tek başına tutuşmaz; bilakis fikrin ümmete ulaşması ve dağınık bilgilerden bilince, bilinçten iradeye, iradeden eyleme dönüşmesi gerekir.

İşte Batı'nın buluşma anından korkmasına neden olan şey tam olarak da budur; çünkü Batı'yı endişelendiren şey şudur; ya ümmet çektiği acıların kaderi olmadığını ve İslam'ın ondan sadece mevcut gerçekliğiyle yaşamasını talep etmediğini, aksine yaşam, yönetim ve topluma dair bir tasavvura sahip olduğunu anlarsa? Ya Müslüman, "bu gerçeklikte nasıl yaşamalıyım?" sorusundan, "gerçekliği inandıklarımla nasıl uyumlu hale getirebilirim?" sorusuna geçerse?

Batı, ümmetin kendisini değişime muktedir bir güç olarak tasavvur etme yetisini kaybetmesi için çalışıyor ve ümmeti, bölünmüşlüğün doğal olduğuna, İslam'ın sadece bireysel bir ibadet olduğuna, Allah'ın şeriatını ikame etmenin gerçekliği olmayan bir hayal olduğuna, ümmetin bunu istemediğine, hatta bir Müslümanın, kendi etrafına örülen duvarın bekçisi olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Ancak Nebevi tarih başka bir şey söylüyor ve şöyle diyor: Bir ümmet zayıflığın zirvesinde olabilir; sonra fikirleri, mefhumları ve iradesi değiştiğinde yükselişe geçmeye başlayabilir. Bu nedenle, güç nerede diye sormamalıyız? Aksine gücü bir araya getirebilecek fikir nerede diye sormalıyız? Ayrıca uyuyor dememeliyiz; aksine ümmeti uyandıracak şey nedir sorusunu sormalıyız? Zira kıvılcım çok küçük olabilir; ancak uygun oduna ulaştığında yakabileceği ateşin boyutunu hayal etmek bile imkansızdır; işte Batı'nın anladığı, bizim ise yeterince kavrayamadığımız şey tam olarak da budur.

İncelenmeye değer olan şudur: Akide, bireysel bir imandan kolektif bir bilince dönüştüğünde ne olur? Bilinç bir projeye dönüştüğünde ne olur? Ve proje, onu kucaklamaya hazır bir ümmet bulduğunda ne olur?

Burada mesele tamamen farklı hale gelmektedir; zira insanlar, nasıl değiştireceklerini bilmeden yıllarca zulmü hissederek yaşayabilirler. İşte burada fikir, insanların arasında uykuda olanı uyandırmak için gelmiştir. İşte kıvılcımın anlamı budur; zira kıvılcım odunu var etmez ve kendisinden önce tüm odunların yanıyor olmasını da gerektirmez; aksine tutuşmaya hazır olan duruma ulaşması yeterlidir.

Batı'nın, bizim tağuti y6neticilerimizle birlikte fikir sahiplerinin 6mmete ulaşmasını neden engellemeye 7alıştığını işte buradan anlıyoruz; 76nk6 İşlami fikri projelerin sahiplerinin ameli, sırf konuşmaktan 7ok daha tehlikelidir; zira onlar, tıpkı kendilerinden 6nceki Peygamberlerin (Aleyhisselam) yaptığı gibi, 6mmetin kendisi, sorunları ve izlemesi gereken yol hakkındaki bilincini yeniden şekillendirmeye 7alışmaktadırlar. Bu nedenle başta ey b6y6k b6y6k şeytan Amerika olmak 6zere Batı, halkları par7alamak, onları meşgul etmek, onları yoksulluk ve 7atışmaların i7ine s6r6klemek ve onlara bir bilin7 ve birleştirici bir y6n kazandırabilecek her t6rl6 projeyi kuşatmak suretiyle bu buluşmayı engellemek i7in uzun s6redir 7aba sarf etmektedir.

Ancak ironik olan řu ki; Batı, kıvılcımı s6nd6rmeye 7alışırken aslında onun etrafına odunları yığan kişi bizzat kendisi olabilir. **وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ** **“Onlar (sana) tuzak kurarlarken Allah da (onlara) tuzak kuruyordu. 76nk6 Allah tuzak kuranların en iyisidir.”** [Enfal 30] Dolayısıyla Batı'nın savaşları, zulm6, Yahudi varlığına verdiği destek, onun işlediği su7lara g6z yumması, halkların servetlerini yağmalaması ve onları yoksulluk ile baskı altında tutmasıyla bizzat kendi eliyle baskıyı oluşturmaktadır; 6yle ki halkları ger7ekliklerini değiştirmeleri gerektiğini anlayacakları noktaya kadar sıkıştırmakta ve ikincil reformlara dair umudu da 6ld6rmektedir; dolayısıyla alevin odunla buluşmasını engelleme 7abasında, odunu bizzat kendisi ateşe itebilir.

Bug6n yaptığı şey Batı'nın istediğini ger7ekleştirmeyebilir; aksine onun en 7ok korktuğu şartları hazırlayabilir; zira kıvılcımın odunla buluşması, uzun yıllar boyunca ger7ekleşmesinden korktuğu şeyi alevlendirebilir; 6zellikle de 6mmet bug6n, t6m sek6ler ve milliyet7i projelerin başarısızlığını ve ger7ek kurtuluşunun, hayatın t6m alanlarında Allah'ın şeriatını uygulayarak 6mmete şanını ve izzetini yeniden kazandıracak N6b6vvat Minhacı 6zere İşlami projesinde olduğunu idrak etmeye başlamışken; işte bu da y6z yılı aşkın s6redir kaybetmiş olduğu adaleti ger7ekleştirecektir.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İ7in Yazan

Menal 6mm6 Ubeyde